

faadan Kontrol med Indlændinge som med Ud-
lændinge, men man har som sagt indskrænket den
til faadanne Personer, som have viist, at de ikke
kunne vandre omkring uden at falde Samfundet
til Besvær. Jeg skal foreløbig indskrænke mig til
disse Bemærkninger, idet jeg forbeholder mig se-
nere at komme tilbage til de andre Vædrings-
forslag.

Udler: Jeg skal først tillade mig et Par
Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede
Ordfører ansøgte om min personlige Stilling til
denne Sag, og da navnlig i Anledning af den
Forundring, som han havde følt ved at se mit
Navn i Spidsen for nogle Vædrings- og Under-
ændringsforslag. Jeg kan naturligvis ikke for-
lange, at den ærede Ordfører skulde have fulgt
mine Udtalelser med saa megen Opmærksomhed
som den, hvormed han maasse følger Andres, eller
at han skulde have gennemlæst mit Foredrag, men
jeg vil blot fastholde — hvad jeg ogsaa nærmere
skal begrunde —, at jeg i min Opvæden har
været fuldkomment konsekvent, en Konsekvent, som
foruden at give en Begrundelse af min hele Stil-
ling, tillige leder mig til meget bestemt at udtale
mig imod det ærede Udvalgs Forslag. Jeg sagde
sidste Gang, at jeg godt kunde forstaa de Ansku-
elser, som gjorde sig gjældende gjennem det Væ-
dringsforslag, som var stillet af det ærede 2det
Medlem for 9de Kreds (Gstrup), fordi der deri
laa en virkelig Konsekvents. Det ærede Medlem
vilde have, at den Legitimation, som fordre-
des, skulde være paatvingen og virkelig have Noget at
betyde, hvormod jeg antydede, at jeg paa ingen
Maade kunde finde det passende, at der indførtes
en saadan tvungen Legitimation for en enkelt, og
det endog en meget stor Klasse af Medborgere,
naar de ikke dertil havde givet særlig Anledning.
Et andet Punkt, som den ærede Ordfører berørte,
— jeg veed ikke, om det var ironisk eller alvorlig,
men i begge Tilfælde giv hans Udtalelser efter
min Opfattelse Anledning til at svare —, var den
Maade, hvorpaa jeg i Underændringsforslagene
havde optaget Udvalgets Tanker. Hvis det var
ironisk, saa kunde den ærede Ordfører ganske sik-
kert krititere mig, fordi jeg har optaget Udvalgets
Udtryk istedetfor selv at fremkomme med noget
Ny; men jeg har en saa overordentlig stor Res-
pekt for den Kundskab, som det ærede Udvalgs
Medlemmer have til disse Forhold, ligesom jeg
overhovedet er saa villig til at lære af dem, der
forstaa sig bedre paa en Ting end jeg, at jeg
gjærne optager, hvad jeg finder lige saa godt, og
ganske sikkert optager, hvad jeg finder bedre end
mit eget, naar det blot ikke strider imod mine
Principer. Jeg og mine Medforslagsstillere have
ogjaa netop villet reducere Forskjelligheden mel-
lem os og Udvalget til at blive et rent og klart
Principspørgsmaal, og derfor har jeg paa alle
mindre væsentlige Punkter ikke alene optaget Ud-

valgets Tanker, men jeg har endog fundet dem
saa overværgentlig vel udtrykte, at jeg aldeles ord-
ret har affkrevet dem i de af mig stillede Forslag.
Hvad nu angaar Hovedpunktet i Sagen, da nærer
jeg vedvarende den Mening — en Mening, som
er bleven meget bestyrket ved den ærede Ordførers
Udtalelser —, at det ikke kan gaa an at paa-
lægge en hel stor Klasse af Medborgere en sær-
egen Legitimationspligt, og det gjør man ganske
sikkert, naar man for Andre blot forlanger en al-
mindelig Legitimation eller ogsaa slet ingen Legi-
timation, medens man for en meget stor Klasse
forlanger en Arbeidsbog. Denne Klasse er jo endog
ved Udvalgets Forslag, saaledes som det blev for-
klaret af den ærede Ordfører, bleven betydelig ud-
videt, idet den nu ikke alene skal omfatte dem,
der reise paa et Hæandværk eller i det Hele taget
for at søge legemligt Arbejde, og dette er for-
klaret saaledes, at det egentlig er den samme Klas-
se, som gjælder for Fremmede, det vil sige, at
medens Fremmede skulle have Opholdsbog, skulle
Indlændinge have en Arbeidsbog. Naar altsaa
en Maler f. Ex. rejser rundt til Godserne for at
søge Erhverv ved at male, maa han efter Ud-
trykkene i Forslaget og den Forklaring, som den
ærede Ordfører har givet af dem, have en Ar-
beidsbog, og det vil altsaa egentlig kun være Dyst-
reisende, som have tilstrækkelige Penge i deres
Lomme, som ikke skulle have en saadan. Jeg nær-
er nu den Anskuelse, at dette er i høi Grad urim-
meligt. Derimod kan jeg meget godt forstaa, at
Politiet i mange Tilfælde maa ønske og fordrø en
Legitimation, og det ikke alene af disse Folk, men
ogsaa af dem, som en æret Taler forleden beteg-
nede som „de vellædte Labaner“, saaledes at det
i det Hele taget kunde forlange Legitimation af
Folk, som det syntes reiste omkring uden at have
nogen alvorlig Gjerning for. I saa Henseende
mener jeg ogsaa, at man meget vel kan stole paa
Politiets Diskretion, og at man meget vel kan
gaa ud fra, at Politiet ikke falder paa at for-
lange Legitimation f. Ex. af Folk, der ere tagne
i Skoven. Noget Saadant vilde jo altid straffe
sig selv, saa at det ikke vil være at befrygte, at
Bestemmelsen skulde blive benyttet paa den Maade.
Jeg har her tilladt mig at omtale Noget, som
ganske vist ikke ligger for sig Dieblirket, men som
staar i et vist Sammenhæng med Forslaget til §
15, nemlig vort Vædringsforslag til § 21, som
gjør det til Pligt for Enhver paa Politiets Op-
fordring at legitimere sig. Det sidste Stykke af
vort Forslag til § 15 har til Hensigt paa en let-
tere Maade at ramme faadanne Personer, som
komme ind under den nuværende Løsgængerlov;
det er det, jeg og mine Medforslagsstillere have
søgt at opnaa her. Vi have villet paatvinge Folk,
som streife omkring, og som ikke have kunnet be-
vise, at de have tilstrækkelige Midler til deres
Subsistents, en Arbeidsbog, en saadan Bog, som
virkelig har Noget at betyde og hvorved de blive